

Дихотомія зовнішньої політики США

Худолій А. О. Дихотомія зовнішньої політики США.

Розглянуто зовнішньополітичні аспекти діяльності адміністрацій колишніх президентів США – Д. Ейзенхауера та Дж. Кеннеді, зокрема у зв'язку з ситуацією у Гватемалі та на Кубі. Показано дію традиційної для офіційного Вашингтона політики подвійних стандартів.

Ключові слова: США, зовнішня політика, Гватемала, Куба, таємні операції, ЦРУ, свобода, війна.

Постановка проблеми. З огляду на провідну роль США у процесах глобалізації та геополітичної конкуренції, актуалізується проблема дослідження низки чинників, що впливають на зовнішню політику суперпотуги. Серед них малодослідженим залишається феномен кореляції політичного курсу президентських адміністрацій, їхніх офіційних заяв з таємною діяльністю ЦРУ.

Метою даної статті є вивчення зв'язку між зовнішньою політикою американських президентів, їхньої риторикою і таємними операціями розвідувального управління.

Поставлена мета передбачає вирішення таких завдань:

- Розглянути випадки таємних операцій ЦРУ, санкціонованих президентами Д. Ейзенхауером і Дж. Кеннеді;
- Показати імперативи зовнішньополітичного курсу зазначених американських президентів.

США суттєво впливають на політику багатьох країн світу. Важливим аспектом політичної діяльності американських лідерів є їхня офіційна риторика. Логічно виникає запитання про те, наскільки вона збігається з їхніми практичними діями на міжнародній арені. Не останню роль у втіленні задумів американських

політиків відіграє Центральне розвідувальне управління. Місія ЦРУ в зовнішній політиці Америки багатофункціональна. По-перше, Управління відповідає за збір розвідувальних даних; по-друге, його фахівці дають аналіз ситуації та відповідні рекомендації; по-третє, вони надають інформацію очільникам держави і політикам; передусім президентові США, потім – Раді національної безпеки, Державному департаменту і Департаменту оборони.

Аналіз останніх досліджень. Ми робимо спробу висвітлити деякі аспекти зв'язку між зовнішньою політикою американських президентів і таємною діяльністю ЦРУ.

Про діяльність цього відомства написано чимало, однак важливим для розуміння зовнішньої політики Америки є кореляція операцій, здійснених ЦРУ, і політики, проголошеної президентом США. Цю проблематику досліджували у своїх працях такі західні автори, як, зокрема Р. Годсон [8], Г. Тул [15], С. Нот [11], У. Блум [2; 3], К. Ендрю [1]. Годсон, Тул і Нот зосереджували увагу на діяльності контррозвідки і таємних операціях в різні періоди розвитку США, починаючи з XVIII століття по сьогодні. При цьому акцентувалося на історичних аспектах розвідувальної діяльності. С. Нот стверджує, що таємні операції почалися не з початком «холодної війни», а з «батьків-засновників». Важливим, на нашу думку, є те, що автор підтверджує нашу гіпотезу про те, що від президента США залежить проведення таємних операцій. На основі численного фактичного матеріалу Нот показує гегемоністський характер політики американських президентів. А У. Блум докладно дослідив тісне співробітництво Пентагону з ЦРУ, починаючи з 1940 і до кінця 1990-х років, проте не розкрив особливості такої співпраці президентів і цього Управління.

К. Ендрю розглянув аспекти таємної діяльності ЦРУ і зосередився на інформаційних аспектах зазначеної організації, яка надавала розвідувальні дані президентським адміністраціям. Здійснене дослідження дає підстави для висновку про те, що з-поміж усіх президентів, починаючи від Дж. Вашингтона і закінчуючи

Дж. Бушем-ст., тільки четверо очільників держави – Дж. Вашингтон, Д. Ейзенхауер, Дж. Кеннеді та Дж. Буш брали до уваги розвідувальні дані [1, с.537].

Дослідник стверджує, що на початковому етапі формування американської демократії адміністрація президентів ігнорувала інформацію, здобуту ЦРУ. Деяким президентам не вистачало розуміння необхідності використовувати розвідувальні дані, іншим – обмеженість досвіду, ще іншим – байдужість тощо. Так, Вудро Вільсон керував створенням першої професійної служби розвідки в історії США, проте мало приділяв їй уваги. Натомість, він докладав значних зусиль для втілення плану відкритої дипломатії, вважаючи, що збір розвідувальних даних в такому випадку буде марнуванням часу. Досвід Ф.Д. Рузвельта на посаді помічника секретаря служби морської розвідки упродовж каденції президента Вільсона став йому в нагоді, коли він обійняв посаду президента Сполучених Штатів.

Діяльність розвідувального управління цілком залежала від президента. А погляди американських президентів і їхнє ставлення до діяльності цієї структури були досить неоднозначні. Л. Джонсон і Р. Ніксон, наприклад, були переконані, що ЦРУ планувало змови проти них [див. докл. 1, с. 309, 350]. Дж. Картер виявляв глибоку антипатію до розвідувального управління, а Дж. Буш-ст., на противагу іншим президентам, користувався повагою керівників ЦРУ з огляду на його попередню роботу на посаді директора відомства. До того ж, він не тільки покладався на звіти Управління, а й зважав на особисту думку його очільника у кризових ситуаціях [див. докл. 1, с. 426, 505]. Автор наводить приклади, які свідчать про суттєвий вплив особистості президента на діяльність розвідувального управління.

На разі траплялися помилки, проте значною мірою вони були спричинені хибними уявленнями президента або його оточення про ту чи іншу ситуацію та їхнім втручанням в операцію, підготовлену ЦРУ. Захоплення Північної Кореї здивувало адміністрацію Г. Трумена, яка не могла навіть припустити, що СРСР

розглядатиме Корею як місце зіткнення ідеологій. Невдачі розвідки у передбаченні важливих моментів протистояння, Тет Офенсів (В'єтнам) або війни Йом Кіпур безпосередньо пов'язані з впертою відмовою президента та його радників зважати на розвідувальні дані, що суперечили їхній точці зору.

Питання про зовнішньополітичну діяльність американських президентів за підтримки розвідувального управління залишається мало дослідженим. Про такі речі воліють мовчати. Наш підхід полягає в тому, що президенти США, втілюючи в життя зовнішню політику, широко використовували потенціал і можливості ЦРУ, проводячи таємні операції там, де відкрито не могли досягти успіху. Управління виконувало накази президентів, незважаючи на те, що деякі з них були неетичні та протизаконні. Розвідувальне управління США відіграло важливу роль у втіленні політики американських президентів за кордоном.

Операції під прикриттям давали можливість ощадливо й успішно вести «холодну війну» проти СРСР. Такі операції мали перевагу, оскільки вони давали змогу США чинити опір поширенню комунізму.

Адміністрація Ейзенхауера вперше задіяла такі операції в Ірані. Наприкінці другої світової війни Радянський Союз погрожував приєднати іранський Азербайджан до радянської території. Проте, під американським тиском і обіцянкою поступок щодо нафти, СРСР погодився. Американці після того підтримували іранську автономію.

У 1951 році союзник заходу – монарх Ірану, шах Мохаммед Реза Пехлеві був змушений, під тиском іранського парламенту, призначити прем'єр-міністром Мохаммеда Мосадега, свого суперника. Обійнявши посаду, прем'єр міністр намагався прискорити процес націоналізації нафтової індустрії країни. У відповідь уряд Великої Британії припинив технічну підтримку галузі і запровадив блокаду проти Ірану на транспортування нафти з країни. За підтримки Вашингтона, Лондон організував та провів шпигунську операцію [12, с.107]. І хоча іранського прем'єр-міністра гостро критикувала західна преса, його політична діяльність

привернула увагу Лондона і Вашингтона. Директор ЦРУ Ален Даллес вважав його симпатиком комунізму і боявся того, що СРСР уведе війська до Ірану для його підтримки. Тому ЦРУ працювало разом з британською розвідкою щоб скинути його. Застосовуючи різні тактики та жорсткі заходи, вони здійснили прошахський військовий переворот проти прем'єр-міністра.

ЦРУ активно діяло і в Латинській Америці. Зокрема, розпочало дії проти Якобо Арбенца, який був обраний президентом Гватемали в 1959 році. Після виборів, він ініціював програму земельної реформи. Компанія, якою володіли американські бізнесмени, «Юнайтед Фрут Компані», була однією з найбільших роботодавців і землевласників у Гватемалі. Вона опротестувала компенсацію за експропрійовані землі. Арбенц активно співпрацював з гватемальськими комуністами з метою заволодіти землями в центральноамериканській республіці. Ейзенхауер був налаштований на те, щоб не дозволити комуністам захопити західну півкулю. У 1959 році помер його держсекретар Джон Фостер Даллес, відомий антикомуніст. Проте вже тільки зараз відомо, що Ейзенхауер підтримував крайнощі Даллеса, оскільки вони грали у відому давню гру – “хороший коп (Айк)” і “поганий коп (Даллес)”. І їхня гра вдалась.

У Гондурасі США допомагали проамериканському полковникові з Гватемали – Карлосу Кастілло Армасу. 18 червня 1954 року армійські підрозділи розпочали захоплення країни. ЦРУ організувало радіотрансляцію, в якій перебільшило кількість сил захоплення і, таким чином підбурило гватемальців проти президента. Після того як армія виступила проти президента, Арбенц подав у відставку і втік спочатку в Мексику, а потім – до Чехословаччини. Армаз захопив владу, в той час як Ейзенхауер і Даллес вихваляли відновлення консервативного правління “лояльних громадян Гватемали” [16, с. 90].

Ці ситуативні успіхи додали Управлінню впевненості і стали поширеною практикою в період «холодної війни».

Окрім Гватемали і Гондурасу, Центральне розвідувальне управління проводило спеціальні операції під прикриттям проти Куби, значна кількість яких припала на каденцію Дж. Кеннеді. Президент не раз демонстрував свою відданість боротися проти комунізму до переможного кінця. Куба була негативним прикладом для інших та ще й в безпосередній близькості до США. Патріотична й агресивна риторика Кеннеді є переконливим підтвердженням тези про те, що американські президенти своєрідно трактували демократію і свободу, якщо політика інших країн не збігалася з планами Сполучених Штатів: “Нехай кожен народ знає, ”– сказав Кеннеді у своїй інавгураційній промові, – “бажає він нам добра чи зла, що ми заплатимо будь-яку ціну і понесемо будь-який тягар, здолаємо будь-які перешкоди, підтримаємо друзів, виступимо проти ворога щоб дати змогу вижити і досягти успіху свободі ”[13, с. 258-260]. Цією заявою він ствердив, що було поставлено на карту в «холодній війні» і що він мав наміри боротися за ці ідеали до кінця. Це був найбільш відвертий вияв американського духу в світі аж до моменту, коли Дж. В. Буш оголосив у своїй інавгураційній промові, що метою США стане закінчення тиранії у світі. Відповідаючи на виклики, Кеннеді закликав до нового духу патріотизму, який змусить американців думати про те, що вони можуть зробити для своєї країни, аніж про те, що країна може зробити для них. Він застосував стратегію Черчілля, яка полягала в озброєнні заради миру, (пізніше використану Рейганом у його фразі “мир через силу”), стверджуючи, що “тільки коли ми маємо достатньо зброї, ми можемо бути переконані, що її ніколи не буде застосовано. ” Тим самим він відкинув доказ того, що зброя сама по собі не може бути причиною війни [13, с. 258-260].

У 60-х роках серед американських політиків була поширена думка про те, що ЦРУ може все. Директор цієї структури міг сказати президентові США, що, у випадку неприємностей, Управління може втрутитися і виправити становище. Такий стереотип бере свій початок з Другої світової війни, по закінченні якої США контролювали ситуацію у світі, активно впливаючи на перебіг подій

(згадаймо «План Маршалла», Грецію тощо). І якщо зовнішньополітичну проблему не вдалося вирішити мирним шляхом, то застосовувалися таємні операції, в яких ключову роль відіграло ЦРУ.

Управління доклало максимум зусиль до таємної війни проти Куби. Бомбардування і повітряні атаки острова з літаків, що злітали з території Сполучених Штатів, почалися в жовтні 1959 року. На початку 1960-го було здійснено кілька авіа нальотів, в яких брали участь американські пілоти, троє з яких загинуло а двоє було захоплено в полон. Державний департамент визнав, що один літак злетів з території США, Флориди, проте стверджував, що це було проти волі американського уряду [6, с.7-8].

У березні французьке торгове судно, що розвантажувало товари з Бельгії, вибухнуло в Гавані, внаслідок чого загинуло 75 людей і було травмовано 200. Куба звинуватила США в саботажі, проте американський уряд визнав, що операцію було проведено з метою перешкодити транспортуванню.

Провокації тривали до квітня, коли напруження досягло апогею і закінчилися вторгненням (спланованим і здійсненим ЦРУ) на Кубу в затоці Кочинос [22, с.9]. Історія агресивної кампанії проти Куби бере свій початок з каденції Ейзенхауера, який 17 березня 1960 року затвердив програму шпигунських операцій проти нового кубинського уряду Фіделя Кастро. Найважчим завданням плану для ЦРУ було підготувати більше 1000 кубинських емігрантів, рішуче налаштованих скинути революційний режим Кастро. На військовій базі в Гватемалі добровольці проходили спеціальний вишкіл, готуючись до висадки. Тоді президент США Дж. Ф. Кеннеді дав згоду ЦРУ на проведення операції [12, с.155; 21, с.189-217].

15 квітня 1961 року вісім американських бомбардувальників Б-26, вилетівши з Нікарагуа, зруйнували майже половину повітряних сил Куби. Двома днями потому, армія добровольців висадилась в затоці Свиней. Та операція провалилася, а 149 контрреволюціонерів, тренуваних інструкторами ЦРУ, було вбиті, решту захопили в полон. За планом передбачалося, що світ не дізнається про розміри

операції, однак журналісти змусили президента провести прес-конференцію 12 квітня, на якій Кеннеді заявив, що “це ні яких умов не була інтервенція Американських збройних сил на Кубу “ [20]. Трьома днями потому, коли історія стала відома громадськості, президент вирішив, що кубинським контрреволюціонерам доведеться самим закінчувати операцію, без додаткового американського прикриття.

План передбачав успіх, залежно від дії інших. ЦРУ не мало наміру невеликими силами добровольців скинути уряд Кастро: це мало спровокувати загальне повстання. Однак популярність Ф. Кастро була недооцінена. І, нарешті, суттєвим недоліком цього задуму була мовчазна згода з президентом фахівців, які утрималися від критики провального плану. Це були члени об'єднаних штабів і їхній головуєчий – генерал Ліман Лемнітзер [9, с.12-40].

Президент сприйняв поразку болісно. 20 квітня 1961 року він виголосив промову, в якій говорив з каяттям про нещодавню поразку маленької групи бійців за свободу на Кубі, проте не взяв на себе відповідальності за їхню долю. “Це була боротьба, – сказав він, – кубинських патріотів проти кубинського диктатора“ [14]. На прес-конференції наступного дня президент визнав відповідальність Вашингтона за операцію, однак не розкрив деталей участі США [5]. На разі Кеннеді не обмежився лише словами: згодом він звільнив директора ЦРУ Алена Даллеса і директора планів ЦРУ Річарда Бісселла, переклавши на них провину за провал [12, с. 156].

Адміністрація Кеннеді була роздратована поразкою і незабаром розпочала низку менших за розмірами атак проти Куби. Упродовж 1960-х років карибський острів зазнав численних морських і повітряних нападів найманців, яких, час від часу, супроводжували інструктори ЦРУ. Найманці руйнували нафтопереробні заводи, хімічні заводи, залізничні мости, поля цукрової тростини, склади, вербували шпигунів, організовуючи вбивства. Всі ці таємні операції були спрямовані на те, щоб підірвати кубинську економіку, спричинити невдоволення

серед населення, посяяти паніку. Таємна війна ЦРУ проти Куби включала піратські напади на кубинські риболовецькі і торгові судна, бомбардування радянських човнів у доках Куби, обстріли радянської військової частини (12 військових було поранено), обстріли готелів і театрів [10, passim]. ЦРУ створило штаб операцій в Маямі, що було своєрідною державою в місті і яке нікому не підпорядковувалося. Ця організація нараховувала сотні працівників, які керували багатьма кубинськими агентами, витрачаючи на таємні операції понад 50 млн. доларів на рік. Їм підпорядковувалися ЗМІ штату Флорида; Підготовка операцій трималася в секреті (за винятком, коли Управління хотіло щось опублікувати) [4, с. 49]. Рейди командос на Кубу супроводжувалися торговим ембарго, яке триває й нині, що завдає непоправної шкоди кубинській економіці і позначається на рівні життя громадян.

30 листопада 1961 року президент розпочав широкомасштабну таємну операцію проти Куби під назвою *Монгуз* (з бюджетом приблизно у 50 мільйонів доларів). Вона передбачала саботаж, підбурювання до повстання, політичне і фізичне переслідування, і навіть спроби вбивств. Цю операцію президент доручив одному з найбільш довірених виконавців – генералові Роберту Кеннеді. У січні 1962 року були проведені військові тренування в басейні Карибського моря під кодовою назвою ОРТСАК (ім'я Кастро у зворотному порядку), щоб продемонструвати неухильність політики США діяти проти Кастро [12, с.157]. Упродовж лише 1961-1963 років було здійснено вісім посягань на життя Ф. Кастро.

Ембарго не було порушено навіть у критичній ситуації, коли Кубою пронісся ураган в жовтні 1963 року, і «Каса Куба», громадська організація Нью Йорку, зібрала значну кількість одягу для постраждалих, проте уряд відмовився надати дозвіл, посилаючись на те, що «така дія буде суперечити національним інтересам» [7, с. 278].

Короткий період президентства Кеннеді цікавий тим, що це був час, коли напруження «холодної війни» досягло свого найнебезпечнішого моменту, а під час кубинської кризи могло легко перерости в ядерну війну. Куба, як виявилось пізніше, було темою суперечок між радянським експансіонізмом і агресивним опором такій політиці з боку адміністрації Кеннеді. Спроби скинути уряд Кастро, змови тощо, зрештою, виявилися такими небезпечними і дестабілізуючими, що Ліндон Джонсон та президенти, які прийшли йому на зміну, вирішили: краще буде провадити політику ігнорування й ізоляції Кастро в надії на те, що режим зазнає краху через свою неефективність [18, с. 45].

Агресія Сполучених Штатів проти Куби була складовою широкомасштабної кампанії, спрямованої на боротьбу з комунізмом, підтримку свободи по всьому світі і на зміцнення позицій Америки. Після Другої світової війни, під гаслами про поширення демократії у світі, уряд США виділив більше 200 млн. доларів на озброєння, підготовку та підтримку 2,3 млн. військових і спеціальних підрозділів у восьмидесяти країнах світу. Серед реципієнтів були військові режими, автократії тощо. Список поповнили Туреччина, Чад, Пакистан, Марокко, Гондурас, Індонезія, Перу, Колумбія, Сальвадор, Гаїті, Куба (за часів Батисти), Нікарагуа (за часів Сомоси), Іран (за часів шаха), Філіппіни (Маркоса), Португалія (Салазара).

Заявляючи про підтримку свободи, уряд Сполучених Штатів здійснює гегемоністську політику втручання у внутрішні справи інших країн світу. За останні 50 років демократично обрані, реформістські уряди в Гватемалі, Гаяні, Домініканській республіці, Бразилії, Чилі, Уругваї, Індонезії (за часів Сукарно), Греції Аргентині, Болівії, Гаїті тощо були скинуті військовими за фінансової підтримки ЦРУ.

Розвідувальне управління брало участь в операціях прикриття або «війнах низької інтенсивності» проти революційних урядів Куби, Анголи, Мозамбіку, Ефіопії, Португалії, Нікарагуа, Камбоджі, Західної Сахари. Таємні операції були

спрямовані проти реформістських урядів Єгипту, Лівану, Перу, Ірану, Сирії, Заїру, Ямайки, Південного Ємену, островів Фіджі і т.д. [17].

Президенти Ейзенхауер і Кеннеді, незважаючи на заяви про демократію та свободу, підтримували контрреволюційні зусилля ЦРУ. Свою діяльність вони підтверджували енергійною антикомуністичною риторикою.

Перспектива подальших досліджень вбачається у вивченні поведінкових стереотипів та їхньої ролі в зовнішньополітичній діяльності американських президентів.

Література

1. Andrew Christopher. For the President's Eyes Only: Secret Intelligence and the American Presidency From Washington to Bush / Christopher Andrew. – New York: Harper Collins Publisher, 1995. – 660 p.
2. Blum William. Killing Hope: US Military and CIA Intervention Since World War II / William Blum. – Monroe, Maine: Common Courage Press, 2003. – 470 p.
3. Blum William. Killing Hope. U.S. Military and CIA Interventions Since World War II / William Blum. – Part I. – 2003. – 260 p.
4. Branch Tailor. The Kennedy Vendetta: How the CIA Waged a Silent War Against Cuba / Branch Tailor and George Crile // Harper's Magazine. – New York, August 1975. – P. 49-63.
5. "Defeat Is an Orphan," President John F. Kennedy's Press Conference about the Bay of Pigs, April 21, 1961 / Public Papers of the Presidents of the United States: John F. Kennedy, 1961-1963 // the American Presidency Project, University of California, Santa Barbara, www.presidency.ucsb.edu.
6. Facts on File. Cuba, the U.S. and Russia, 1960-63. – N.Y.: Facts on File Inc., 1964. – 138 p.
7. Gerassi J. The Great Fear in Latin America / John Gerassi. – N.Y.: Collier Books, 1965. – 478 p.
8. Godson Roy. Dirty Tricks or Trump Cards: U.S. Covert Action and Counterintelligence / Roy Godson. – Washington: Brassey's, 1995. – 337 p.
9. Higgins Trumbull. The Perfect Failure: Kennedy, Eisenhower, and the CIA at the Bay of Pigs. / Trumbull Higgins. – New York: W.W. Norton and Company, 1989. – 224 p.
10. Hinckle Warren. The Fish is Red: The story of the Secret War Against Castro / Warren Hincle and William W. Turner. – New York: Harper & Row, 1981. – 373 p.
11. Knott's Stephen F. Secret and Sanctioned: Covert Operations and the American Presidency / Stephen F. Knott's. – New York: Oxford University Press, 1996. – 272 p.
12. Langston Thomas. The Cold War Presidency: a documentary history / Langston Thomas. – Washington, D.C.: CQ Press, 2007. – 506 p.
13. Leaming Barbara. Jack Kennedy: The Education of a Statesman / Barbara Leaming. – New York: W.W. Norton & Co., 2006. – 509 p.
14. "More Difficult Than War," President John F. Kennedy's Speech before the American Society of Newspaper Editors in Washington, D.C., April 20, 1961 / Public Papers of the Presidents of the United States: John F. Kennedy, 1961-1963 // the American Presidency Project, University of California, Santa Barbara, www.presidency.ucsb.edu.
15. O'Toole's G.J.A. Honorable Treachery: A History of U.S. Intelligence, Espionage, and Covert Action from the American Revolution to the CIA / G.J.A. O'Toole's. – New York: Atlantic Monthly Press, 1991. – 591 p.

16. Pach Christopher. The Presidency of Dwight D. Eisenhower / Christopher Pach and Elmo Richardson. – Lawrence: Kansas University Press, 1991. – 350 p.
17. Parenti M. Against Empire / Michael Parenti. – Режим доступа до джерела: <http://killinghope.org/bblum6/parenti.htm>
18. Pierson James. Camelot and the Cultural Revolution / James Pierson. – New York: Encounter Book, 2007. – 253 p.
19. Rainwater Janette. From FDR to Bush: an Annotated Chronology of the United States: 1932-1992 / The Central Intelligence Agency, May 16, 1948 / Janette Rainwater. – Режим доступа до джерела: <http://www.mail-archive.com/ctrl@listserv.aol.com/msg31130.html>.
20. “The President’s News Conference,” April 12, 1961 / Public Papers of the Presidents of the United States: John F. Kennedy, 1961-1963 // the American Presidency Project, University of California, Santa Barbara, www.presidency.ucsb.edu.
21. White Mark. Against the president: dissent and decision-making in the White House: a historical perspective / Mark White. – Chicago: Ivan R. Dee, 2007. – 323 p.
22. Wise D. Colby of CIA – CIA of Colby / David Wise // New York Magazine, 1 July 1973. – 24 p.

Худолий А.А. Дихотомия внешней политики США.

Рассмотрены внешнеполитические аспекты деятельности администраций бывших президентов США – Д. Эйзенхауера и Дж. Кеннеди, в частности в связи с ситуацией в Гватемале и на Кубе. Показано действие традиционной для официального Вашингтона политики двойных стандартов.

Ключевые слова: США, внешняя политика, Гватемала, Куба, тайные операции, ЦРУ, свобода, война.

Khudoliy A.O. Dichotomy of the USA Foreign Policy.

Main aspects of foreign policy of the former American presidents D. Eisenhower and J. Kennedy are described. Their political activity was connected with Guatemala and Cuba. Policy of double standards typical for official Washington was illustrated.

Key words: the USA, foreign policy, Guatemala, Cuba, conflict, secret operations, CIA, freedom, war.